

Deelsysteem

Voor het landelijk gebied in Weesp is onderscheid gemaakt tussen:

a. Het landelijk gebied ten oosten van de Vecht met de linten:

- Lange Muiderweg's-Gravelandseweg
- Reaalspolderweg
- Keverdijk
- Kreugerlaan
- Gooilandseweg
- Dammerweg

b. Het landelijk gebied ten westen van de Vecht met de linten:

- Utrechtseweg vechtzijde
- Utrechtseweg (vanaf de Klomp)
- Horn
- Lage Klompweg
- Aetsveldseweg
- Nigtevechtsepad/Kanaaldijk Oost

c. De Korte Muiderweg

Stedenbouwkundige structuur

Het betreft in alle gevallen zeer verspreide tot plaatselijk meer aaneengesloten reeksen bebouwing in een lintstructuur, zowel langs de aanwezige waterlopen, deels aan de landzijde onderaan de dijk, deels aan de waterzijde, als ook aan de landelijke wegen in de verkaveling.

De bebouwingsrichting heeft vrijwel overal een directe (harmonische) relatie met richting van de kavelsloten. Opgaand groen beperkt zich tot de erven bij de gebouwen en is vooral bij de (voormalige) agrarische vestigingen soms heel karakteristiek.

Het landelijk gebied ten oosten van de Vecht

Dit gebied betreft de Nieuwe Keverdijkse Polder, waarvan de horizon in sterke mate wordt beïnvloed door infrastructuur van de A-1, de spoorlijnen Weesp-Lelystad en Weesp-Hilversum, evenals door een diagonaalsgewijs door het gebied getrokken hoogspanningstracé. Aan de oostzijde wordt het gebied begrensd door het hoger opgaande groen langs het Naardermeer. Het gebied bestaat uit vlak grasland met een vrij dicht patroon van kavelsloten

De Lange Muiderweg is de bochtige dijkweg, die aan de oostzijde van de Vecht de gemeente Weesp met de gemeente Muiden verbindt. Aan de westzijde liggen aan de dijkvoet meerdere individuele gebouwen en complexen verspreid in een open structuur met overwegend agrarische of voormalige agrarische functie, een tuincentrum en burgerwoningen. Aan de oostzijde van de weg is de visuele en natuurlijke relatie met de Vecht over grote lengte niet echt meer aanwezig door reeksen woonarken en -boten en een daarbij veranderde gebruik van de dijkberm en de oever (m.n. erfscheidingen).

De 's-Gravelandseweg volgt op de dijk het bochtige verloop van de Vecht naar hetoosten. Onder de rook van de binnenstad is hieraan het sport- en recreatiegebied 's-Gravelandseweg gelegen en wordt verder het bebouwingsbeeld bepaald door de aan de noordzijde aan de dijkvoet gelegen verspreide vestigingen van nog groot aantal(voormalige) boerderijcomplexen, burgerwoningen en enkele bedrijfsvestigingen.

De Reaalspolderweg loopt vanaf halverwege de Lange Muiderweg in oostwaartse richting dood (behoudens langzaam verkeer) op de spoorbaan naar Lelystad en ontsluit één boerderijcomplex.

De Keverdijk is een landelijke weg vanaf de 's-Gravelandseweg naar het noorden. Rond de kruising kan gesproken worden van een kleine buurtschap; in het verdere verloop worden meerdere verspreid liggende historische en meer recent gerealiseerde boerderijcomplexen en landarbeiderswoningen ontsloten.

De Kreugerlaan is het vervolg op de 's-Gravelandseweg langs het gelijknamige kanaal tot aan de gemeentegrens met Hilversum. Aan deze voor het autoverkeer doodlopende weg liggen eveneens zeer verspreid enkele boerderijcomplexen en een enkele burgerwoning.

De Gooilandseweg is een drukke provinciale weg (N 236), welke Weesp verbindt met Bussum. Ook hieraan is sprake van een zeer verspreide ligging van enkele boerderijcomplexen aan de zuidzijde.

De Dammerweg is de verbindingsweg van de Gooilandseweg naar de kern Nederhorst den Berg, gelegen aan de oostzijde van de Vecht. Nabij de kruising ligt hier aan de Vecht het complex van Waternet, een rijtje voormalige dienstwoningen, terwijl in het verdere verloop ook hier weer aan de 'landzijde' enkele boerderijcomplexen, burgerwoningen en een restaurant worden ontsloten. Een opvallend gegeven is bij een aantal boerderijen een (voormalige) stal zich naast het woonhuis bevindt in lengterichting parallel aan de weg.

Het landelijk gebied ten westen van de Vecht

Dit betreft de Aetsveldse polder, welke Weesp deelt met de kern Nigtevecht (gemeente Stichtse Vecht). Hier is sprake van vlak veenweidegebied, met graslanden, een grillig patroon van kavelsloten en een nog niet verstoorde horizon. In deze polder ligt de wijk Aetsveld.

De Utrechtseweg (vechtzijde) is in feite een 'open' lintstructuur aan een dijkweg, die de loop van de rivier de Vecht volgt met een buitendijkse strook grond met wisselende dieptes. Hier bevinden zich vrijstaande objecten in de vorm van historische gebouwen, namelijk twee molens en het verenigingsgebouw van de roeivereniging en nieuw gebouwde burgerwoningen.

De Utrechtseweg (vanaf De Klomp) geeft langs de zuidelijke oever van de Vecht uiteindelijke verbinding met de Gooilandseweg. Voorbij het woongebied De Klomp is sprake van een tweezijdige bebouwing van individuele panden (kleine en grotere, oude en nieuwe) en complexen, aanvankelijk in een relatief dichte reeks en in het vervolg tot aan de Lage Klompweg zeer gespreid. De hoofdgebouwen hebben een directe relatie met de weg, hoewel hierop enkele uitzonderingen bestaan; de bijgebouwen en bedrijfsruimten zijn over het algemeen meer naar achteren geplaatst. De doorzichten naar de Vecht zijn zeer karakteristiek; in zekere zin geldt hetzelfde voor de doorzichten naar het 'achterland'.

De Horn is een niet doorgaande voortzetting van de Utrechtseweg. Nabij de afslag van de Lage Klompweg is sprake van een zekere clustering van de gebouwen, zodat hier gesproken kan worden van een buurtschap. De Vechtoever gaat in dit lint vrijwel overal schuil achter woonarken en de daarbij behorende dijkberm inrichting.

De Lage Klompweg geeft verbinding met de Gooilandseweg, steekt deze over opnieuw richting Vecht en volgt deze tot aan de gemeentegrens met de gemeente Stichtse Vecht. Nabij de Horn is hier een korte reeks lintbebouwing aanwezig met oudere individuele huisjes en een modern (jaren '80) blokje eengezinshuizen. Nabij de Vecht ontstaat weer een soort buurtschap met individuele panden en complexen aan beide zijden, evenals in de oeverzone een aantal woonarken.

De Aetsveldseweg is een rudiment van een landelijke verbinding van Weesp naar Nigtevecht; nu begint de weg nabij de kruising met de Gooilandseweg en loopt aan de westzijde om de woonwijk Aetsveld. Aan weerszijden liggen zeer verspreid een aantal boerderijcomplexen en enkele solitaire dienst- en burgerwoningen.

Het Nigtevechtsepad ligt onderaan de Kanaaldijk Oost en geeft voor fietsers en wandelaars een verkeersverbinding met Weesp. Aan de westzijde van dit pad liggen ver uit elkaar 2 boerderijcomplexen, waarvan er één een aparte, specifiek ontworpen accommodatie voor kinderopvang huisvest.

De Korte Muiderweg is een drukke autoverbinding van Weesp naar de Rijksweg A1 en ligt in feite in de Bloemendalerpolder. Desondanks vertoont de stedenbouwkundige structuur en bebouwingskarakteristiek veel overeenkomsten met het overige landelijke gebied van Weesp en is een en ander even kwetsbaar. De bebouwing aan de westzijde is ontsloten vanaf en gericht op de weg; de bebouwing aan de andere zijde ligt op afstand van de weg en is georiënteerd op de

Vecht. Vlak voor de 'stadsrand' is een afwijkende bebouwingsvorm aanwezig in de vorm van individuele en geschakelde 'stadswoningen' (begin 20e eeuw) in twee bouwlagen, met of een platte afdekking of een schildkap.

Bebouwingskarakteristiek

Opvallend is het nog grote aandeel in de linten van (voormalige) boerderijcomplexen, zowel historisch waardevolle, als meer indifferente, en zowel nog geheel in functie als agrarisch bedrijf en als andersoortig bedrijf of als burgerwoning. Afwisselend daartussen bevinden zich kleine landarbeiderswoningen, grotere burgerwoningen en een zeer beperkt aantal specifieke bedrijven. Bij de (voormalige) agrarische vestigingen is altijd sprake van een op de weg georiënteerd hoofdgebouw (de woning e.a.) en in een meer terug gelegen positie de bedrijfsgebouwen, zoals de stallen, de materieelberging(en) en de kapberg. Bij een aantal boerderijcomplexen zijn een tweede en soms een derde woning aanwezig, over het algemeen eveneens in de zone aan de wegzijde. De historische boerderijen kenmerken zich veelal door een 'opgetild' woonhuis (souterrain) en een voorname voorgevel; bij de meeste is een opbouw van een langhuis / dwarshuisboerderij herkenbaar.

De meeste 'moderne' boerderijen volgen dit principe, maar de vormgeving, detaillering en materialisatie van woonhuis en stallen zijn meer gericht op soberheid en doelmatigheid. De hoofdgebouwen op de boerderijcomplexen bestaan over het algemeen uit één bouwlaag (excl. een eventueel souterrain) en een kap, meestal zadeldak of mansarde. De gevels zijn overwegend in baksteen (rood/roodbruin/bruin) opgetrokken, vaak met een gestucte plint (grijs) en de daken zijn voorzien van keramische pannen (gesmoord-grijs en rood). Er zijn enkele oudere boerderijen, waarvan het hoofdgebouw geheel in hout is opgetrokken. De bijgebouwen en stallen hebben een goothoogte tot 4,00 á 4,50m met een (flauwe) kap; bij de oudere boerderijen nog wel van metselwerk, hout of een combinatie daarvan, en pannen op de daken; bij de meer recente komen vooral stalen gevelbekleding en golfplaten daken en dergelijke voor.

Over het algemeen is bij de boerderijcomplexen een siertuin aan de voorzijde aanwezig en erfbeplanting rondom. Waar nog aanwezig zijn de bermsloten een zeer karakteristiek onderdeel van het 'ensemble'. Achter de voorgevelrooilijn is bij een aantal complexen sprake van een 'rommelige' inrichting. De kleinschalige landarbeiderswoningen zijn vrijwel allemaal als burgerwoning in gebruik en middels aan- en uitbouwen in meer en mindere mate aangepast aan de eisen van deze tijd. Toch is vrijwel overal de kleinschaligheid behouden (overwegend één laag met een kap) en is de kleurstelling terughoudend. Gevels van metselwerk en/of gedeeltelijk van hout, keramische pannen op de daken (aardse tinten voor de baksteen en grijze of rode pannen). Bij de burgerwoningen is de variatie groot, zowel in omvang, positie op het erf, als vormgeving, detaillering en materiaalgebruik. Ook hier zijn de gebouwen weliswaar maximaal één a anderhalve bouwlaag met een kap, maar qua typologie en materiaalgebruik is sprake van een voor het landelijke gebied afwijkende karakteristiek.

Waardering

Het gebied ontleent zijn waarde aan het open landschap met zijn lange zichtlijnen en de verspreide - soms heel karakteristieke - bebouwing en erfbeplanting. Het landschappelijke karakter is kwetsbaar en verdient bescherming. De nog aanwezige (voormalige) agrarische complexen zijn als 'ensemble' (hoofdgebouw, bijgebouwen én erfinrichting) van wezenlijk belang voor de beeldkwaliteit van het landelijke gebied. Vastgesteld moet worden, dat het karakter van de burgerwoningen als zodanig (hoofdvorm, positionering en erfinrichting) niet geheel strookt met de aard van het landelijke gebied en dat op veel plaatsen de grens is bereikt, van wat het landschap aan kan.

Beleid

Het welstandsbeleid is gericht op:

- behoud en versterking van de openheid en de overige karakteristieken van het landschap;
- het voorkomen van een verdere verdichting van linten met nieuwbouw;
- behoud van de nog functionerende, respectievelijk nog als ensemble bewaarde agrarische bedrijven;
- behoud van de nog complete ensembles van voormalige agrarische vestigingen en het stimuleren van een aanvaardbaar gebruik daarvan;
- het - met name bij de boerderijcomplexen - bevorderen van behoud en vernieuwing van de karakteristieke erfbeplanting en van het terugdringen van een oneigenlijk gebruik en/of inrichting van de erven.

Criteria

Criteria

De algemene welstandscriteria zijn van toepassing, aangevuld met de onderstaande gebiedsgerichte criteria.

Ligging

- waar aanwezig wordt bij agrarische en voormalige agrarische complexen de karakteristieke groepering van de hoofd- en bijgebouwen gerespecteerd, evenals de specifieke inrichtingselementen, zoals siertuin, boomgaarden en kavelsloten ("ensemblewaarde")
- de woongebouwen zijn georiënteerd op de (dijk-)weg; de bedrijfsgebouwen zijn tenminste 3,00 m' achter de voorgevelrooilijn van het woonhuis geplaatst
- in principe is sprake van wisselende afstanden van de gebouwen tot de weg
- waar aanwezig wordt de bermsloot gehandhaafd
- het kenmerkende silhouet van beeldbepalende gebouwen wordt gehandhaafd
- windturbines dienen een directe relatie te hebben met het (agrarische) bedrijf, waarvoor zij de energieopwekking verrichten of kunnen voor een meer algemeen gebruik individueel of in een reeks worden geplaatst in samenhang met aanwezige infrastructurele (lijn-) elementen zoals b.v. een viaduct, een brug, een dijk of een kanaal

Massa

- alle hoofdgebouwen worden van een kap voorzien; bijgebouwen worden bij voorkeur met een kap afgedekt
- de bebouwing is qua typologie afgestemd op de gebiedseigen landelijke, traditionele karakteristiek
- bij bedrijfsgebouwen, welke direct aansluiten op het open landschap wordt aandacht besteed aan schaal verkleinende ingrepen en een zeer terughoudende kleurstelling
- aan het open landschap grenzende erven met indifferente bedrijfsgebouwen en buitenopslag worden afgeschermd met een groenstrook met opgaande beplanting

Architectonische uitwerking

- bij nieuw- en verbouw wordt aandacht besteed aan een zorgvuldige, traditionele detaillering, overeenkomstig de aanwezige karakteristiek en afgestemd op het bouwjaar van het gebouw
- de materialen van woningen en overige hoofdgebouwen zijn van metselwerk van baksteen in aardse tinten en daken met gebakken pannen of met riet gedekt. Gevels kunnen gedeeltelijk of geheel in hout worden opgetrokken/bekleed en dekkend afgewerkt in een - in relatie met de omgeving - niet te opvallende kleurstelling

- voor niet aan de weg gelegen bedrijfsgebouwen kan een meer utilitaire materialisatie gekozen worden in gedekte kleuren
- variatie in kleur- en materiaalgebruik, gericht op onderscheid tussen hoofd- en bijgebouw, wordt aanbevolen
- afwijkende materialisatie en kleurstelling kunnen slechts na overleg met de gemeente en de commissie worden toegestaan, waarbij vooral plaatselijke omstandigheden doorslaggevend zullen zijn
- de kleurstelling van een windturbine c.a. wordt afgestemd op de omgeving (gebouwen, complex, kunstwerk of 'groene setting'), met dien verstande, dat voor zover een en ander tegen de lucht afsteekt bij voorkeur gekozen wordt voor een grijze/lichtgrijze tint; felle kleuren zijn niet toegestaan
- bij ingrepen aan de bestaande gebouwen en/of bij vervangende nieuwbouw wordt de bestaande karakteristiek en de overwegend traditionele vormtaal en materialisatie, gerespecteerd

Kaart

(Ver)bouwplan

Ik wil graag meer informatie over het (ver)bouwen van een: Maak een keuze AqO Woonschepen en woonarken Weesp CAT Monumenten en karakteristieke panden Weesp CAT Reclame (Weesp) VKB Aanbouwen VKB Bijgebouwen VKB Dakkapellen VKB Dakramen VKB Erfafscheidingen VKB Gevelwijzigingen VKB Installaties VKB Kozijnwijzigingen VKB Zonnepanelen en -collectoren

Hoofdlijnen

De aanwezigheid van boten en oevervoorzieningen in de grachten, havens en andere wateren bepaalt mede het beeld van Amsterdam. Bij de vervanging of aanpassing wordt beoordeeld of het uiterlijk passend is. Aangezien er veel verschillende soorten boten zijn en ook de ruimtelijke context sterk uiteenloopt, worden in dit hoofdstuk de hoofdlijnen van welstand op het water uiteengezet. Dit hoofdstuk bestaat uit een toelichting op de soorten objecten, de ruimtelijke context en het niveau van welstand. Vervolgens komen de algemene welstandscriteria aan bod, gevolgd door nadere overwegingen voor erfgoed | en criteria voor eventuele excessen.

Object

Bij het beoordelen of een plan voldoet aan redelijke eisen van welstand, wordt in ieder geval het uiterlijk van het object op zich beoordeeld. Daarbij wordt rekening gehouden met het type object.

In welstand op het water wordt de term 'boot' gebruikt als verzamelnaam voor statische objecten, die drijven op het water en eventuele bijbehorende voorzieningen. Het gaat daarbij hoofdzakelijk om woonboten, maar ook boten die door een bedrijf worden gebruikt vallen onder deze term. Het is een veelzijdige groep objecten, die uiteen lopen van als woning gebouwde arken tot traditionele zeilschepen en voormalige kustvaarders. Bij het opstellen van de criteria is gezien het onderscheid tussen de boten een onderverdeling gemaakt in schepen, vaartuigen en arken. Dit sluit aan bij bestaande begrippen zoals die onder meer in de bestemmingsplannen en ligplaatsenbeleid worden gehanteerd. Ook opgenomen zijn installaties en oevervoorzieningen.

Schepen

Een schip is een boot die herkenbaar is als een (van origine/authentiek) varend schip en daarbij behorende kenmerken. Een schip heeft in de regel een gezeegde romp met verhoogde stevens, stroomlijn en symmetrie. Al naar gelang het type is een schip voorzien van kenmerken zoals een voordek, achterdek, stuurhut, roer, gangboord, een luikenkap, mast en zwaarden.

Vaartuigen

Een vaartuig heeft een casco van een (van origine) varend schip met een daarvan afwijkende opbouw, bijvoorbeeld ten behoeve van gebruik als woonverblijf.

Arken en waterwoningen

Een ark is niet (van origine) gebouwd om te varen, maar een (meestal) rechthoekig casco met een opbouw bedoeld als drijvend woonverblijf of werkruimte. Hieronder vallen niet alleen de vele woonarken in de stad, maar bijvoorbeeld ook waterwoningen (op het water drijvende woningen).

Oevervoorzieningen

Oevervoorzieningen zijn nodig voor boten, maar horen bij de oever. Het wonen of werken op het

water beperkt zich vaak niet tot een boot alleen. Vaak verschijnen objecten in de directe omgeving, in het water, aan de kademuur of op de kade. Het gaat daarbij om loopplanken, trappen, steigers en vergelijkbare voorzieningen die direct gerelateerd zijn aan het gebruik van de boten. Deze nota bevat geen criteria voor objecten zoals schuurtjes en erfafscheidingen, die vallen onder de welstandscriteria voor de wal.

Ruimtelijke context

Behalve naar het uiterlijk van het object op zichzelf wordt ook gekeken of het object tot zijn recht komt in de omgeving. Gezien de verschillen tussen de delen van de stad is het logisch, dat de criteria niet overal gelijk zijn. Het uiterlijk van een ark zal in één van de grachten anders worden ervaren dan in de Schinkel of Zijkanaal K. Op vergelijkbare wijze kan een schip aan de Levantkade of op het Buiten-IJ op zijn plaats zijn, maar uit de toon vallen als het in de Singelgracht afmeert.

Om recht te doen aan de kwaliteit van de omgeving is de stad verdeeld in ruimtelijke systemen. Deze zijn gekozen op ruimtelijke samenhang, waarbij het karakter van de aanwezige boten en het karakter van de omgeving is gewogen. Hierbij is waar mogelijk aansluiting gezocht bij de ruimtelijke systemen van 'De Schoonheid van Amsterdam'. Voor elk van de ruimtelijke systemen is aangegeven welke kwaliteiten een rol spelen, wat het niveau van welstand is en wat de uitgangspunten zijn voor de beoordeling. Dit heeft geleid tot het volgende onderscheid:

- Grachten
- Amstel
- Landelijk Noord
- Kades
- Vaarten
- Buiten-IJ
- Stadshavens
- Industriehavens
- Weesp

Welstandsniveau

Een boot of oevervoorziening die in het ene gebied prima op zijn plaats is, kan op een andere plek volledig uit de toon vallen. Naast het karakter van het ruimtelijk systeem werkt de welstandsnota met niveaus. Het welstandsniveau is een uitdrukking van de mate van inspanning, die wordt verwacht bij het maken van een plan of voorstel voor een vervanging. Het is een minimumniveau. Beter mag ook.

Voor heel Amsterdam is aangegeven welk welstandsniveau gewenst is. Daarbij is zoveel mogelijk

aangesloten bij de kwaliteit van de omgeving en gemeentelijk beleid. Er gelden op het water drie niveaus van welstand:

Bijzonder (sterk)

Bijzonder zijn gebieden met een groot belang voor het aanzien van de stad. Hier mag van het uiterlijk van een boot of oevervoorziening in beginsel worden verwacht, dat dit op zichzelf en in zijn omgeving bezien een bijdrage levert aan de kwaliteit van de omgeving. Het object moet op zichzelf goed in orde zijn en goed passen in zijn omgeving.

Gewoon

Het niveau gewoon geldt in een groot deel van de stad. Dit zijn gebieden, waar het beleid inzet op beheer van de bestaande kwaliteit. In deze gebieden speelt het aanzien van de stad als geheel een minder grote rol. Hier is het beleid gericht op het praktisch beheer en is het welstands-beleid ondersteunend aan de gangbare kwaliteit van het gebied. Het object moet op zichzelf redelijk in orde zijn en passen in zijn omgeving.

Eenvoudig (licht)

In gebieden met het niveau eenvoudig (licht) zijn de ambities beperkt. Het welstandsbeleid is hier gericht op het voorkomen van incidenten, die de kwaliteit van het object of de omgeving naar beneden halen. Hier is de bandbreedte ruimer, zodat zowel beheer als veranderingen een optimale wendbaarheid van het gebied mogelijk maken. Het object moet op zichzelf voldoende in orde zijn en geen negatief contrast vormen in zijn omgeving.

Ontwikkellocaties

Voor plannen in gebieden in transformatie of opbouw mag een inspanning worden verwacht om de toekomstige kwaliteit voldoende te ondersteunen. Hier geldt tenzij anders vastgesteld het niveau van het ruimtelijk systeem waaronder de locatie valt, waarbij het gewone niveau als minimum wordt gehanteerd.

Beoordeling

Bij de beoordeling wordt bekeken of een object wat betreft het uiterlijk een kwaliteit heeft, die past in de omgeving. Gekozen is voor een opzet met objectcriteria voor schepen, vaartuigen, arken, bijbehorende installaties en oevervoorzieningen. Deze vormen samen met het niveau van welstand het startpunt voor de beoordeling. Daarbij wordt er rekening mee gehouden, dat boten in de regel rondom in het zicht liggen en vanaf de wal zelfs het dak goed te zien is. Waar op de wal een onderscheid wordt gemaakt tussen voor- en achterkant, is dit voor boten niet van toepassing.

Omdat er verschillen zijn tussen de objecten, kan de interpretatie van deze criteria om maatwerk vragen. Dit is met name het geval bij schepen, maar kan ook bij vaartuigen en arken nodig zijn. Voor de toepassing van de criteria moet dan ook altijd het doel van de welstandsbeoordeling

worden meegewogen: het object moet op zichzelf en in zijn omgeving voldoen aan redelijke eisen, waarbij de (gewenste) ruimtelijke kwaliteit wordt meegewogen.

De uitwerking van de criteria voor de ruimtelijke systemen is te zien als een uitwerking van de hoofdlijnen. Waar nodig zal in de advisering hierop worden teruggegrepen. Dit kan gebeuren als een ontwerp niet aan de criteria van de ruimtelijke systemen voldoet maar op basis van andere kwaliteiten wel aan redelijke eisen van welstand voldoet of als de criteria van de ruimtelijke systemen zodanig zijn gehanteerd dat het ontwerp onder de maat blijft. Ook kan er op de uitgangspunten worden teruggegrepen om recht te doen aan de erfgoedwaarde van een object.

Waar gebouwen als onroerend goed plaatsgebonden zijn, is de relatie van boten met de wal minder vastomlijnd. Een boot is een object op zichzelf. In beginsel kan het object worden verwisseld door een vergelijkbare boot en in een aantal gevallen zelfs door een ander type. Gevolg is, dat oevervoorzieningen worden gezien als onderdeel van de omgeving met een daarop afgestemde vormgeving.

Welstandscriteria algemeen

De algemene welstandscriteria zijn de grondslag voor welstand. Ze zijn gericht op de zeggingskracht en het vakmanschap van ontwerpen. De hier opgenomen criteria hebben een vergelijkbare basis als de algemene criteria voor bouwwerken en zijn daarmee gekoppeld aan de uitgangspunten voor welstand op het land, maar bij de uitwerking is aandacht geschonken aan de specifieke eigenschappen van boten en de omgang met de erfgoedwaarde.

Gebruik van de criteria

Zorgvuldigheid, proportionaliteit, terughoudendheid en bescheidenheid zijn trefwoorden bij het gebruik en interpretatie van de criteria.

De gemene deler van de criteria is zorgvuldigheid. In het ontwerp moet zorgvuldig worden omgegaan met stijlen, materialen, verhoudingen, licht, kleur en detaillering. En er moet minstens zo zorgvuldig worden omgegaan met alles wat beïnvloed wordt door het ontwerp: de gebruiker, de omgeving en de sociaal-culturele context met inbegrip van cultuurhistorische waarden. Pas als de zorgvuldigheid er op al deze vlakken aan af te lezen is, voldoet het aan redelijke eisen van welstand.

Ook van belang zijn proportionaliteit, terughoudendheid en bescheidenheid. Proportionaliteit houdt in dat toegepaste stijlen, materialen, verhoudingen, licht, kleur en detaillering in een redelijke verhouding moeten staan in een evenwichtig ontwerp. Terughoudendheid is het vermijden van buitensporigheden en pretenties. Dit begrip hangt samen met bescheidenheid. Van een ontwerp mag worden verwacht, dat het niet op de voorgrond dringt en in zijn verschijningsvorm rekening houdt met andere gebruikers van de leefomgeving.

Relatie tussen vorm, gebruik en constructie (A)

Verwacht mag worden dat de verschijningsvorm een relatie heeft met het gebruik ervan en de wijze waarop het gemaakt is, terwijl de vormgeving daarnaast ook zijn eigen samenhang en logica heeft.

Gebruik en constructie staan aan de wieg van iedere vorm. Maar daarmee is nog niet gezegd dat de vorm altijd ondergeschikt is aan gebruik en constructie. Sterker nog: het uiterlijk moet meer zijn dan de rechtstreekse optelsom van die twee. Daarin mag de vorm uiteindelijk best leidend zijn, mits er maar een duidelijke relatie blijft bestaan met het gebruik en de constructie. Het gaat daarbij vooral om samenhang en consistentie.

Boten en oevervoorzieningen worden in de eerste plaats gemaakt om te worden gebruikt. Hoewel het welstandstoezicht slechts is gericht op de uiterlijke verschijningsvorm, kan de vorm niet los worden gedacht van de eisen vanuit het gebruik en de mogelijkheden die materialen en technieken bieden om een doelmatige constructie te maken.

Een boot heeft een verschijningsvorm en constructie, die terug te leiden zijn op functie en, bij varende schepen, vaarwater. Het casco van een ark is geoptimaliseerd om op een ligplaats te functioneren, terwijl een tjalk gebouwd is om met vracht te zeilen. Elk type heeft zijn eigen geschiedenis, stijl en logica.

Veranderingen aan schepen en vaartuigen ten behoeve van wonen of ander niet oorspronkelijk gebruik moeten op samenhangende en logische wijze worden ingepast in het ontwerp. Zo past ook niet elke aanpassing van de romp bij de samenhang tussen oorspronkelijke constructiemogelijkheden en gebruik, die in de regel typerend zijn voor boot en vaarwater. Een grote verlenging of verkorting bijvoorbeeld kan de verhoudingen en lijnen van een romp verstoren.

Het bij historische schepen en vaartuigen in stand houden van onderdelen benodigd voor de vaart, inclusief wettelijk verplichte onderdelen, past bij de wens tot behoud van gebruik. Voor historische boten geldt verder, dat indeling en detaillering van historisch exterieur (en indien aanwezig historisch waardevol interieur) behoudenswaardig zijn.

Relatie met de omgeving (B)

Van een ontwerp wordt verwacht dat het een positieve bijdrage levert aan de kwaliteit van de openbare (stedelijke of landschappelijke) ruimte. Daarbij worden hogere eisen gesteld naarmate de openbare betekenis van het object of van de omgeving groter is.

Dit criterium beschrijft welstand in letterlijke zin: het object moet 'wel staan'. Dat betekent dat het niet alleen dienstbaar moet zijn aan zijn gebruikers, maar ook aan de omgeving waarin het zich bevindt. In ruil voor het gebruik van de ruimte, wordt verwacht dat het ook iets teruggeeft aan de

omgeving.

Amsterdam is geen verzameling losse elementen, maar een samenhangend geheel. Boten en oevervoorzieningen zijn in de regel onderdeel van openbare ruimte en moeten daarin een goede plek innemen. Van belang is bijvoorbeeld, dat een boot zich als zelfstandig afleesbaar object voegt in de omgeving en wat betreft maat en schaal op zijn plaats is. In dit verband wordt ook aandacht gevraagd voor de relatie tussen wal en water, waarvoor onder meer zichtlijnen en afstand tussen wal en schip van belang zijn.

Een ontwerp moet passen in de stad en een positieve bijdrage leveren aan de kwaliteit van zijn omgeving. Met andere woorden: het bestaansrecht ligt niet alleen in het eigen functioneren, maar ook in de betekenis die het object heeft in zijn stedelijke of landschappelijke omgeving.

Betekeningen van vormen in sociaal-culturele context (C)

Verwacht mag worden dat verwijzingen en associaties zorgvuldig worden gebruikt en uitgewerkt, zodat er concepten en vormen ontstaan die bruikbaar zijn in de bestaande maatschappelijke realiteit.

Als vormen regelmatig in een bepaald verband zijn gezien, krijgen ze een zelfstandige betekenis en roepen ze, los van gebruik en constructie, associaties op.

In iedere stijl van ontwerpen wordt gebruik gemaakt van verwijzingen en associaties naar wat eerder of elders al aanwezig was of naar wat in de toekomst wordt verwacht. De kracht of de kwaliteit van een ontwerp ligt echter vooral in de wijze waarop die verwijzingen en associaties worden verwerkt en geïnterpreteerd binnen het kader van de actuele culturele ontwikkelingen. Concepten en vormen die niet bruikbaar zijn in de bestaande maatschappelijke realiteit zullen weinig draagvlak vinden. Om dat te voorkomen, laat de commissie de maatschappelijke context van een ontwerp, meewegen in het advies.

Associatieve betekenissen zijn van groot belang om een ontwerp te begrijpen als beeld van de tijd waarin zij is ontstaan, als verhaal van de geschiedenis, als representant van een stijl of een type schip. Voor historische boten is dan ook het behoud van cultuurhistorische belangwekkende vormen en onderdelen van belang, zoals een uitdrukking van een historische ontwikkeling, historisch gebruik of herinnering aan een gebeurtenis.

Het is belangrijk om zowel bij aanpassingen aan bestaande boten als bij nieuwe plannen zorgvuldig met stijlvormen om te gaan, zij vormen immers de geschiedenis van de toekomst.

Evenwicht tussen helderheid en complexiteit (D)

Verwacht mag worden dat er structuur is aangebracht in het beeld, zonder dat de aantrekkingskracht door simpelheid verloren gaat.

Een belangrijke eis die aan een ontwerp mag worden gesteld, is dat er structuur wordt aangebracht in het beeld. Een heldere structuur biedt houvast voor de waarneming. Het beeld van een boot die voldoet aan redelijke eisen van welstand heeft een aantrekkingskracht, waarbij er een evenwicht is dat niet lijdt onder simpelheid of complexiteit.

Verhoudingen, symmetrie, ritme, herkenbare maten en materialen maken het voor de gemiddelde waarnemer mogelijk de grote hoeveelheid visuele informatie in een omgeving te reduceren tot een bevattelijk beeld. Het streven naar helderheid mag echter niet ontaarden in simpelheid. Er mag best een beheerst beroep op de creativiteit van de voorbijganger worden gedaan. Dit geldt ook voor de begrijpbaarheid van boten als zelfstandig vormgegeven objecten. Juist bij het ontwerp hiervan mag een zorgvuldig gebruik van typologieën worden verwacht, met name bij nieuwe schepen die speciaal worden gebouwd om op te wonen.

Van oudsher worden helderheid en complexiteit als complementaire begrippen ingebracht bij het ontwerpen. In een omgeving met een hoge belevingswaarde zijn helderheid en complexiteit tegelijk aanwezig in een evenwichtige en spanningsvolle relatie.

Schaal en maatverhoudingen (E)

Van een ontwerp wordt verwacht dat het een samenhangend stelsel van maatverhoudingen heeft dat beheerst wordt toegepast.

Ieder ontwerp heeft een schaal die voortkomt uit de grootte of betekenis van de betreffende opgave. Maatverhoudingen zijn van groot belang voor de belevingswaarde. Als toegevoegde elementen te dominant zijn ten opzichte van de hoofdmassa of de vlakverdeling, verstoren zij niet alleen het beeld van het object zelf, maar ook dat van de omgeving.

Duidelijk is dat de kracht van een compositie groter is naarmate de maatverhoudingen een sterkere samenhang vertonen. De afmetingen en verhoudingen van elementen vormen samen de compositie van een object. Dit is met name van groot belang bij het ontwerp van boten. Deze hebben kenmerkende verhoudingen tussen lengte- en hoogtematen. Dit geldt voor de verhoudingen van de scheepsromp met inbegrip van de hoogte en de zeeg, maar ook voor de daarmee samenhangende maten van de opbouw zoals bijvoorbeeld de maatvoering van stuurhut, roef, achter- en voordek.

Voor historische boten geldt wat dit criterium betreft, dat de bestaande oorspronkelijke schaal en maatverhoudingen bij aanpassingen worden gerespecteerd.

Materiaal, textuur, kleur en licht (F)

Van een boot of oevervoorziening wordt verwacht dat materiaal, textuur, kleur en licht het karakter van het object op zichzelf en bezien in zijn omgeving de kwaliteit van de omgeving

ondersteunen.

Door middel van materialen, kleuren en lichttoetreding krijgt een ontwerp visuele en tactiele kracht: het wordt zichtbaar en voelbaar. Als materialen en kleuren te veel los staan van het ontwerp en daarin geen ondersteunende functie hebben maar slechts worden gekozen op grond van decoratieve werking, wordt de betekenis ervan toevallig en kan het afbreuk doen aan de zeggingskracht van het ontwerp. Dit is bijvoorbeeld het geval wanneer het gebruik van materialen en kleuren geen ondersteuning geeft aan de vormgeving of een juiste interpretatie van de aard en ontstaansperiode van een oorspronkelijk bouwwerk of schip in de weg staat. In dit verband moet ook de duurzaamheid van materialen worden genoemd. Materialen moeten zoveel mogelijk bestand zijn tegen slijtage en veroudering, wat op het water onder meer betekent dat ze goed te onderhouden moeten zijn.

Materiaal, textuur en kleur moeten bijdragen aan het ontwerp. Hout en staal zijn niet alleen geschikte materialen voor de bouw van een schip, maar de eigenschappen en verwerkingsmogelijkheden van deze materialen liggen net zo goed als het type vaarwater ten grondslag aan scheepsontwerpen. Kleuren van schepen zijn vaak verbonden aan de oorspronkelijke functie. Een roef is vaak wit, de romp en dekken zijn zwart, laadboom en giek zijn vaak bruin of geel. Voor historische boten betekent dit criterium behoud van oorspronkelijke materialen, texturen en kleuren. In beginsel keren ze bij vervanging terug.

Welstandscriteria excessen

Ook op het water mag er geen sprake zijn van ernstige mate van strijd met redelijke eisen van welstand. Een eigenaar van een boot of oevervoorziening kan als er sprake is van een exces door de gemeente worden aangeschreven om het betreffende object te verwijderen of aan te passen.

Van ernstige mate van strijd kan onder meer sprake zijn als:

- een boot of object een te grove inbreuk vormt op wat in de omgeving gebruikelijk is
- eigenschappen van het ontwerp of de typologie worden ontkend of zijn vernietigd bij aanpassing of uitbreiding
- sterk contrasterende kleuren zijn toegepast (uitgezonderd op de typologie afgestemde traditionele nautische kleuraccenten bij schepen en vaartuigen)
- gebruik wordt gemaakt van opdringerige reclames
- door beschadiging, achterstallig onderhoud, armoedig materiaalgebruik, sterke veroudering, gedeeltelijke afbraak, instorting, verwaarlozing danwel verandering het uiterlijk sterk is aangetast kenmerkende elementen van schepen en vaartuigen passend bij het type of benodigd voor de vaart zijn beschadigd of verwijderd
- de vormgeving en detaillering wordt verstoord door (onderdelen van) installaties of door andere toevoegingen

- graffiti is aangebracht of het object anderszins is beklad
- de vorm of het aanzien in overwegende mate wordt bepaald door objecten die op de boot zijn geplaatst

Bij toepassing van deze criteria is eerder sprake van een exces:

- naarmate een boot of object zich meer in het zicht bevindt en de openbare ruimte van groter belang is voor het aanzicht van de stad of het landschap (met inbegrip van water)
- naarmate een gebied een hoger welstandsniveau of een hogere cultuurhistorische waarde heeft
- naarmate er meer van de genoemde criteria van toepassing zijn

Welstandscriteria erfgoed

Het hanteren van de welstandscriteria voor historische boten kan gecompliceerd zijn. Er zijn veel typen en wie verder kijkt ziet allerlei uitzonderingen met ieder een eigen geschiedenis. Om deze reden zijn hier aanvullende overwegingen opgenomen. Het zijn uitwerkingen en aanvullingen op de algemene welstandscriteria. Doel hiervan is op een passende wijze behoud en gebruik van historische boten mee te wegen in de advisering.

Historische boten

Door de grote verscheidenheid aan historische boten en de mate van originaliteit is het niet eenvoudig een definitie te geven, wat een historische boot is. De welstandsnota is ook niet de juiste plek om hier een definitie voor op te stellen. Zeker niet, omdat boten in de loop van de geschiedenis altijd zijn aangepast aan nieuwe mogelijkheden en nieuwe functies. Zo zijn in de loop van de tijd zeilende vrachtschepen aangepast aan het varen met een verbrandingsmotor. Ook werden veel kleinere schepen uit de vaart genomen en verbouwd om op te recreëren of wonen. Het veranderende gebruik is onderdeel van de geschiedenis. Het doel is om authenticiteit en historisch eigenschappen in de advisering ten aanzien van het uiterlijk te wegen. Het streven is om aan de hand van gegevens en beeldmateriaal beoordeling en besluitvorming mogelijk te maken, waarbij geen historische waarden verloren gaan. Het is in dit verband daarom voldoende om het mogelijk te maken de historische waarden mee te nemen in de advisering.

Dit betekent overigens niet, dat elk historisch schip op elke plek past. De maat en schaal van bijvoorbeeld een lichtschip past niet in de grachten, maar zou in de stadshavens of industriehavens op zijn plaats kunnen zijn. In de overweging of een historisch schip past wordt het karakter en de kwaliteit van de omgeving meegewogen.

Doelen

De gemeente Amsterdam wil de geschiedenis van de stad ook op het water zichtbaar en

beleefbaar houden. Het welstandstoezicht op historische boten is gericht op het instandhouden van de karakteristieken van boten en het versterken van de historische kwaliteiten.

Daarbij hanteert de gemeente de volgende uitgangspunten:

- *Behoud*

Het welstandsbeleid voor historische boten is gericht op het behouden en versterken van de authenticiteit en historische kenmerken van de boten met inbegrip van maatvoering. Behoud van historische materialen en eigenschappen weegt daarbij zwaarder dan reconstructie.

- *Zorgvuldig en ambachtelijk*

Bij de toepassing van de criteria ligt de nadruk op zorgvuldigheid en ambachtelijke scheepsbouwkunde.

- *Varen*

Varende schepen en vaartuigen dragen bij aan de beleefbaarheid van de Amsterdamse historie. De gemeente wil met de overwegingen ruimte geven aan het varend houden van historische boten vanuit de gedachte, dat gebruik van belang is voor onderhoud en behoud op de lange duur.

Overwegingen

Bij de beoordeling worden de volgende overwegingen gehanteerd:

- *Hoofdvorm*

De historische hoofdvorm en massaopbouw zijn het behouden waard. Daarbij is in ieder geval aandacht voor de relatie tussen de romp (eventueel casco) en opbouw van belang. In het onderlinge evenwicht is in ieder geval bij schepen en vaartuigen de romp leidend in de verschijningsvorm. De opbouw heeft in beginsel een bescheiden hoogte en breedte, blijft binnen de gangboorden en laat het voor- en achterdek vrij. Toevoegingen ten behoeve van het gebruik van de boot als woonruimte, werkruimte, recreatie- of charterschip (bijvoorbeeld ramen, lichtluiken, deuren, tussendekken, relingen of andere toevoegingen) zijn ondergeschikt aan de hoofdvorm en het totaalbeeld.

- *Uitwerking*

De scheepsbouwkundige uitwerking en detaillering zijn zorgvuldig, evenwichtig en passen bij het type boot. Het karakteristieke beeld van de historische boot gaat voor op de herkenbaarheid van de nieuwe functie van de boot zoals woning, werkruimte, recreatieruimte of charter. Daarbij wordt extra zorg gevraagd voor de uitwerking en detaillering van toevoegingen voor nieuwe functies, zoals ramen, lichtluiken, toegangsdeuren en tussendekken. Aanpassingen zijn ondergeschikt aan het historisch beeld. Bij renovatie of restauratie van historische boten worden de bestaande kenmerken en detaillering behouden. Dit geldt met name voor traditionele scheepsbouwkundige eigenschappen en onderdelen. Het zijn de representanten van de ambachtelijke scheepsbouw. In stadsdelen en op locaties met overwegend nieuwe bebouwing

kan een eigentijdse interpretatie van historische kenmerken op zijn plaats zijn.

- *Romp, casco en opbouw*

De romp of het casco is het gedeelte van de boot, dat grotendeels in het water ligt. Vooral de romp van een schip of vaartuig is in verband met het varen nog meer dan de opbouw sterk gesloten, voor het casco van een ark geldt dit niet altijd. In beginsel mag de vorm van de romp niet worden aangetast, waarbij ook het oorspronkelijk materiaal zoveel mogelijk moet worden behouden. Ramen en sparingen passen niet in de romp, een eventuele patrijspoort passend bij het oorspronkelijke type en de oorspronkelijke functie daargelaten. Voor aanpassingen in de opbouw geldt, dat deze vaak goed zichtbaar zijn. Daarom is de vormgeving en het materiaalgebruik van belang. Voor cultuurhistorisch waardevolle boten geldt, dat de daklijn in beginsel de zeeg van de romp of het casco volgt. Op een gezeegd schip staat dus een gezeegde opbouw. Daarnaast moeten toevoegingen passen bij het type en de maat van de boot. Op een groot schip is een kleine koekoek geen logische keuze. Maat en schaal van het geheel spelen een rol bij de keuze voor de uitvoering van onderdelen.

- *Onderdelen*

Historische schepen, vaartuigen en arken hebben niet alleen een historische romp of casco met opbouw, maar meestal ook een grote hoeveelheid kenmerkende onderdelen die het behouden waard zijn. Een romp bestaat uit meer dan huid en spanten voorzien van een gangboord en roer. Berghout, boeisel en potdeksel zijn eveneens beeldbepalend. Voor de zeilvaart zijn zijzwaarden en puttingen standaard romponderdelen. Voor de opbouw geldt hetzelfde. Bij een stuurhut hoort zicht rondom. Een roef heeft juist kleinere ramen, die vaak zijn voorzien van schuifluiken tegen wild water. Het ruim van een vrachtschip heeft vaak een luikenkap op een den met keggenbank. Waar zeilschepen hoge masten hebben met een giek en in Nederland vaak ook een gaffel, hebben veel motorschepen van oudsher een wat lagere mast met een zware giek om te laden en lossen. Het verschil in gebruik is ook te zien in het soort lieren en tuigage. Ook navigatieverlichting, naamborden, luchthappers, uitlaten, relingen en versieringen zijn vaak historische onderdelen. In de bijlage is een nadere toelichting te vinden op dit soort kenmerkende onderdelen.

- *Materiaal en kleur*

Voor historische boten is het behoud van materiaal en het gebruik van historische kleuren het uitgangspunt. Daarbij gaat het om materialen zoals hout, en staal geschilderd in traditionele scheepskleuren zoals zwart, bruin, wit, rood. Ook zeildoek, touwwerk en transparant glas komen van oudsher vaak voor. In dit verband is het leidend beginsel bij renovatie en aanpassingen aan te sluiten op de detaillering en het materiaal- en kleurgebruik van de historische boot.

Ruimtelijk systeem

Na de fusie van de gemeenten Weesp en Amsterdam zijn de criteria voor woonschepen/ woonarken uit de Welstandsnota Weesp 2017 overgenomen in de nota Welstand op het water. De criteria zijn daarbij ongewijzigd gebleven.

Ruimtelijk systeem

De gebiedscontour van het ruimtelijk systeem 'Weesp' omvat het complete stadsgebied Weesp. De criteria in dit systeem zijn voornamelijk gericht op woonschepen/ woonarken langs de Vecht in het landelijke gebied.

Welstandsniveau

Voor het stadsgebied Weesp geldt welstandsniveau 'bijzonder'. Om het karakter van het gebied te bewaren is terughoudendheid op zijn plaats. De landschappelijke inpassing van woonschepen/ woonarken is van groot belang.

Beoordeling

Het welstandsbeleid voor woonschepen is onderdeel van het integrale welstandsbeleid. De hoofddoelstelling is, dat criteria worden geformuleerd, waarbij woonschepen/woonarken zowel op zichzelf als ten opzichte van de omgeving voldoen aan redelijke eisen van welstand.

Centrale uitgangspunten bij het realiseren en plaatsen van een woonschip/woonark in stadsgebied Weesp zijn:

- De aantasting van het landschap dient minimaal te zijn.
- De opbouw en vormgeving van de woonboot dient op zichzelf evenwichtig te zijn.

Criteria

Woonschepen/woonarken in stadsgebied Weesp worden getoetst aan de criteria in dit hoofdstuk, in samenhang met het welstandsniveau en de beschrijving van het ruimtelijk systeem.